

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 17 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court – Irlandia) – Wykonanie europejskiego nakazu aresztowania wydanego wobec JR

(Sprawa C-488/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Europejski nakaz aresztowania – Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW – Zakres stosowania – Artykuł 8 ust. 1 lit. c) – Pojęcie „podlegającego wykonaniu wyroku” – Przepięstwo bęące podstawą wyroku skazującego wydanego przez sąd państwa trzeciego – Królestwo Norwegii – Wyrok uznany i wykonywany przez państwo wydające nakaz na mocy umowy dwustronnej – Artykuł 4 pkt 7 lit. b) – Podstawy fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania – Ekstraterytorialny charakter przestęstwa]

(2021/C 182/10)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

JR

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 i art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że europejski nakaz aresztowania może zostać wydany na podstawie orzeczenia sądowego wydającego nakaz państwa członkowskiego nakazującego wykonanie w tym państwie członkowskim kary orzeczonej przez sąd państwa trzeciego, jeżeli na podstawie dwustronnej umowy między tymi państwami dany wyrok został uznany orzeczeniem sądu państwa członkowskiego. Jednakże wydanie europejskiego nakazu aresztowania jest uzależnione od spełnienia przesłanki, po pierwsze, aby osoba, której dotyczy wniosek, została skazana na karę pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej czterech miesięcy, a po drugie, aby postępowanie, które doprowadziło do wydania w państwie trzecim wyroku uznanego następnie w wydającym nakaz państwie członkowskim, było zgodne z prawami podstawowymi, a w szczególności z obowiązkami wynikającymi z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) Artykuł 4 pkt 7 lit. b) decyzji ramowej 2002/584, zmienionej decyzją ramową 2009/299, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku europejskiego nakazu aresztowania wydanego na podstawie orzeczenia sądowego wydającego nakaz państwa członkowskiego, pozwalającego na wykonanie w tym państwie członkowskim kary orzeczonej przez sąd państwa trzeciego, w sytuacji gdy dane przestęstwo zostało popełnione na terytorium tego ostatniego państwa, kwestię, czy przestęstwo to zostało popełnione „poza terytorium wydającego nakaz państwa członkowskiego”, należy rozstrzygnąć z uwzględnieniem jurysdykcji karnej tego państwa trzeciego, w niniejszym przypadku Królestwa Norwegii, która umożliwiła ściganie tego przestęstwa, a nie jurysdykcji wydającego nakaz państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 337 z 7.10.2019.